



IN PACE IN DIPSUM



DORMIAM ET QUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM



ET TURTUR NIDUM ALTARIA



XXV. ÉVF. 1925. FEBRUÁR.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENI



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI



ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS

ECCE AGNUS DEI



ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Farsang. — *Eőri János:* Üdvösségünk Anyja. — *Dr. Palaky Arnold:* Az Eucharisztia és a lelki élet. — *Dr. Tóth Kálmán:* Eucharisztikus élet Hollandiában. — *Krónika.* — *Tárca: Eőri János:* Fölkel a Nap.

Sz. ü. Mélyen tisztelt munkatársainkat szeretettel kérjük, hogy minél rövidebb cikkeket (félétől—másfél lapnyi) szíveskedjenek ezután írni.

Pécs. Sz. P. n.é. Nagyságod kedves apostolkodását igen hálással köszönöm és továbbra is nagyon kérem. Igen, még nagyon sok előfizetőre van szükség, hogy az «Örökimádás» kiadása ne okozzon súlyos gondot az Oltáregyesületnek.

* * *

Az **Athenaeum** új imakönyvet adott ki **dr. Halász Pál** tollából *Mária gyermeke* címen. Amire P. Bangha imakönyvével törekedett, ugyanazt célozza ezzel az imakönyvvel is. Igen tetszetős kiállításban és — el kell ismernünk — nagyszerű tartalommal jelent meg a «Mária gyermeke». Dr. Halász Pál, mint a Regnum Marianum leányifjúságának lelkipásztora, különösen hivatott volt arra, hogy a «magyar katolikus leányok» számára imakönyvet írjon. A «Mária gyermeke»-ben megvan minden, amit a művelt katolikus leány lelke igényel. Kilenc fejezetre oszlik. Az első négy az anyaszentegyház általánosan használt imádságait adja, az ötödik a szentmise állandó imaszövegét hozza kitűnő magyarázatokkal, jól sikerült fordításban; a hatodik rész ügyes oktatás a szentségekről s mindegyiknél egy pár, az illető szentség kiszolgáltatásánál használatos imádság; a hetedik különféle (litániák, rózsafüzér, keresztút, alkalmi imák) ájtatosságokat tartalmaz; a nyolcadik részről azt mondhatnók, hogy a lelkiélet vezérkönyve 29 frangepáns elmélkedéssel; a kilencedik rész pedig 48 éneket tartalmaz. A «Mária gyermeke» a legmodernebb leányimakönyv. Meglátszik rajta, hogy olyan ember írta, aki a mostani katolikus életnek irányító munkása. Különösen meg kell dicsérnünk benne a liturgikus szellemet és a liturgikus tartalmat. A szerző, ahol csak tehette, a liturgia gyönyörűségei forrásából merített. Szívvel kívánjuk, hogy kedves imakönyve minél több leány kezébe eljusson. Ára vászonutánzatú kötésben 56.000 K, vászonkötésben pedig 63.000 K. A leg-egyszerűbb formában is elsőrangú nyomdai kivitelben, minden lapon színes keretnyomással jelent meg. Kaphatók finom bőrkötésű példányok is, amelyek a magyar iparművészetnek valóságos remekei. (Megrendelési cím: Athenaeum, VII. ker., Erzsébet-körút 7.)

* * *

Az angyalföldi Oltáregyesület beszámolójáról, adományokról és több apróságról a jövő számban!

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régí évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évfolyam) példányonként 3000 K, előfizetés 1925-re 30.000 K, régí teljes évfolyam 15.000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, Vezérkönyve 4000 K, Felvételi füzet 600 K, Fél százados története 20.000 K, Érme (aluminumból, szalaggal) 20.000 K, Az O. E. szervezése és működése 400 K.

Jézusom Örömmöm folyóirat régí teljes évfolyam 10.000 K, régí egyes példányok 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 10.000 K, Fehér liliom 2000 K, MI az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg (gyermekszövetségi) ívenként 500 K, darabonként 50 K.



— Farsang —

DAJDAN a kedélyes szórakozás, ártatlan tréfák és tisztességes mulatságok ideje volt a farsang. A régi keresztények tudtak vigadni, jókedvűek lenni anélkül, hogy vétkeztek volna. Krisztustól — aki a kánai menyegzőn nemcsak megjelent, de a vígság fenntartásáért csodát is művelt — tanulták ők, hogy a tiszta szív vidámsága, ártatlan megnyilatkozásaival szintén összeegyeztethető az Ő tanításával. Olyan emberek, akiknek hite nem a körülmények futó homokjára, hanem a meggyőződés szilárd sziklájára volt alapozva, nem tántorodtak el a katolikus erkölcsi felfogás mellől soha. Akiknek a vallásossága nem alkalmi öltözék volt csupán, hanem nélkülözhetlen életirányjelző, nem kellett azokat féltetni a mulatságban sem. És a régi katolikusok csakugyan tudtak «vigadni az Úrban». A tiszta lelkiismeret boldog örömei kedves harmóniában csendültek össze az Ő vigasságaikban.

Nem így van *mostan*. A mostani farsangra az érzékiesség mérges köde borul. A mulatozók ruházatára, táncaira, viselkedésére, egész modorára ráarakja az erkölcsiséget megdermesztő zuzmaráit. Alig van olyan mulatság, ahol nem a legszemérmertlenebb decoltage-okban jelennének meg a «szépre»-festett hölgyek, hogy ott érzékies, «belépéses» modern táncokat lejtessenek. Társalgási modoruk, viselkedésük a legledérebb, úgy hogy a gondos mamák félnek tisztalelkű leányaik farsangoztatásától. Mert a rosszak példája mindig olaj a tűzre; a jókban is lappangó rossz hajlamok számára könnyen ad érvényesülési igazolványt. Különösen nagy a veszedelem azért, mert az érzékiesség föllépése olyan általános és oly határozottan imperatív, hogy szinte nem is mernek vele szembe szállani. Inkább egy kicsit pirulva behódnak neki. Ha meg is mozdul odabent a lelkiismeret, addig ismételtetik neki — hogy ez most a divat — míg lassan el nem hallgat.

Pedig annak, akiben katolikus meggyőződés lakik, nem így kell tennie. Elveit nem szabad soha cserben hagynia; lelkiismeretét nem szabad elaltatnia. Megalkuvás nélkül, egész határozottsággal kell színt vallania

mindenben. Nem tudom, miért ne lehetne a divatban visszautasítani azt, ami tisztességtelen? Miért kell a tisztességes katolikus leányoknak rövidre nyírt hajjal mindenáron a ledérség látszatát kelteniök? Miért ne lehetne a divat szemérmelenségeit keresztény mérsékléssel (kisebb decoltagé, legalább könyökig érő ujj, ha könnyű is, de nem teljesen áttört harisnya) eltüntetni. Hisz a divat még senkit sem tesz széppé és komoly, értékes embert senki sem fog ezekkel meghódítani. Vagy mikor az erkölcstelen, modern táncokra kérik föl a tisztességes hölgyeket, miért ne mondhatnák meg: «Én ilyen táncot nem táncolok». Bizonyos, hogy ha egy pár rendreutasító kosarat kapnak a fiatal emberek, gondoskodni fognak arról, hogy a rendezőség az emelkedettebb erkölcsi felfogásokkal is számoljon.

A katolikus erkölcsnek uralmát a divatban, táncban és modorban a tiszta katolikus elveket valló hölgyek vannak hivatva helyreállítani. A katolikusok a bálokban is legyenek katolikusok. Ezt senki sem veheti tőlük rossz néven, aminthogy nem vette pl. rossz néven senki a római arisztokrácia határozatát: «a szentévben nem rendezünk bált, hogy a Szent-
 atya kívánsága szerint annál inkább tudjunk hasznosan törődni a lelkiekkel». Ha már tartunk bált, akkor meg bűn nélkül mulassunk és a farsangolásunk a farsanggal érjen véget. A nagybőjtben pedig semmiféle mulatságba ne menjünk.

Farsangi szentségimádásaink alkalmával buzgón könyörögjünk kegyelemért a fiatalok számára, hogy tudjanak mulatságaikban is katolikusok lenni.

Dr. Mátrai Gyula.

ÜDVÖSSÉGÜNK ANYJA.

(O gloriosa virginum.)

Dicső szüzeknek szent Szüze,
 legszebb a csillagok között:

Teremtődet, mint kisdedet
 Emlőd tejével táplálod.

Mi Éva által elveszett,
 Fiadban visszaadtad azt.

Hogy égbe jussunk, kik sírunk:
 Kitérod annak ajtaját.

Te vagy a nagy királykapu
 S a fény tündöklő udvara.

E Szűzzel jött élet fölött
 Megváltottak, örvendjétek.

Ford.: Eöri János.



Az Eucharisztia és a lelkiélet.

(Folytatás és vége.)

DEMBEREK a bűn által Isten szemében halottak voltunk (Ef. 2, 5.), de az Úr Jézus új, természetfölötti életet adott nekünk; a bűn által Isten ellenségei voltunk, de Jézus Krisztus halála létrehozta a békét a megbántott Isten és a lázadó ember között, sőt a bűnöst szentté, szeplőtelenné és feddhetetlenné tette. (Kol. 1, 22.) Az Úr Jézus megváltó halála helyreállította a szeretetet Isten és az emberiség között és minket Isten barátságába helyezett vissza (Kol. 2, 16.); bennünket Isten fogadott gyermekeivé tett (Ef. 1, 5.) és megadta a jogot, hogy a gyermek mélységes bizalmával közeledjünk a mennyei Atyához. (Ef. 2, 18.) Az egykor bűnös ember immár szentté lehet (Kol. 1, 22.), valósággal belegyökerezhetik és bele is kell gyökereznie az Úr Jézusba (Ef. 3, 17; Kol. 2, 6.), hogy belőle szívjon minden éltető erőt; reá kell épülnie (Ef. 2, 20; 3, 17.), mert csak az Úr Jézus lehet alapja úgy az egyháznak, mint az egyes emberek lelki életének. Ily módon az Úr Jézus számunkra minden áldásnak (Ef. 1, 3.), minden kegyelemnek (Ef. 1, 7, 8; 4, 16; Kol. 1, 19.) minden lelki békének (Ef. 2, 14.) bőséges forrása lesz. Mi mindnyájan, kik az egyháznak tagjai vagyunk, az Úr Jézus titokzatos szent testének vagyunk tagjai (Ef. 1, 23; 4, 12, 15; 5, 30.), mintegy az Ő húsából és csontjaiból valók (Ef. 5, 30.), kiket a keresztség szentsége vele együtt eltemetett — mert általa meghaltunk a bűnnek — de Jézusban új, természetfölötti életre ébredtünk. Általa *benső emberré* lettünk (Ef. 3, 16.), szívünkben a Jézus él a hit által (Ef. 3, 17.), ki által levetjük a régi embert, a bűn emberét, és lélekben megújulunk, igazságban és szentségben Isten szerint való új teremtményekké leszünk. (Ef. 4, 22—24.) Meghalunk a bűnnek és új, az Úr Jézussal egyesült életre támadunk fel Istenben. (Kol. 3, 3.) Ily módon önnön testünkben megdicsőítjük Istent (Filipp. 1, 20.), már itt a földön az Ő dicsőségének állandó, élő dicsőrete leszünk (Ef. 1, 6, 12.) addig is, míg az Úr Jézus az örök dicsőségben fel fogja magasztalni romlandó testünket és hasonlóvá tenni az Ő megdicsőült testéhez.

Ime, m. t. Hallgatóim, rövid összefoglalása annak a tanításnak, melyet szent Pál az Úr Jézus legszentebb személyéről nyújt. És mindez a bölcs tanítás a maga teljes egészében áll a legméltóságosabb Oltárszentségről, hiszen ennek a szentségnek színei alatt ugyanaz az Úr Jézus él közöttünk. A szentségi színek alatt is ugyanazt az Istenfiát imádjuk, aki az egész teremtett világnak ura, a szentségi színek igénytelensége alatt mérhetetlen erő, bölcsesség, gazdagság és jóság lakozik, az Eucha-

risztiából árad az egyházba és annak minden egyes tagjába az isteni kegyelemélet. Az Oltáriszentség élénk tárja és mintegy folytatja az Úr Jézus földi életének egyes mozzanatait, Bethlehem és Názáreth titkait, nyilvános működését: gyógyításait, vigasztalásait, szeretetét a lelkek iránt, de főleg kinszenvedését és halálát, melynek ez a szentség élő emléke, és dicsőséges feltámadását. «Nálam nélkül sem tudtok tenni», mondotta az Örök Igazság apostolainak az utolsó vacsora után; de «mindenre képes vagyok abban, aki engem megerősít», mondja ugyancsak szent Pál. Az a titokzatos és mindent átalakító erő az egyházba az Eucharisztia által árad. Az újszövetség szentjei az Oltáriszentségből táplálkoztak, hiszen maga az Úr Jézus mondotta ezt a szentséget «az élet kenyérének» és hasonlította az ószövetség csodálatos eledeléhez, a manához. A szentáldozás latin neve: *communio*, egyesülés. A név rendkívül találó, hiszen ez a szentség a legbensőségesebb egyesülést hozza létre Jézus és az áldozó lélek között. De ez a boldog egyesülés nemcsak addig tart, míg a szentségi színek fennmaradnak; miután már meg is szűnt a szentségi jelenlét, az Úr Jézus, sőt Vele a teljes Szentháromság továbbra is ott lakik az áldozónak lelkében, hogy azt kegyelmeivel gazdagítsa és egyre jobban átalakítsa a saját lelkének hasonlóságára. A szentek élete csodálatos lelki átalakulásokról tud beszélni. Találunk köztük olyanokat, kik valamikor mélységesen el voltak merülve a bűn fertőjében, de az Úr Jézus kegyelme megérintette szívüket, bűnbánatra vezette, majd az Oltáriszentség erejével fokról-fokra feljebb, szédítő magasságokba vezérelte. És találunk a szentek sorában szent Alajosokat, szent Margitokat, szent Teréziákat, kiknek mindegyike az isteni jósnak és szeretetnek csodálatos remekműve. Mi tette őket ilyenekké? Mi tette a bűnösöket szentekké és a szenteket még szentebbekké? Egyhangulag azt felelik: az Oltáriszentség!

Ó, ha az ember úgy teljesen átadná magát az Eucharisztia hatásainak, mily könnyen és mily gyorsan szentté lehetne! Hiszen a szentségnek lényege a szeretet, a szeretet Isten és az emberek iránt, és az Eucharisztia éppen a szeretetnek csodálatos szentsége! Az a kedves lélek, akit az egyház csálthatatlan száva a közelmúltban a boldogok sorába emelt, akinek neve ma már az egész világon ismeretes, a lisieux-i kis Terézia nővér egész életével és minden szavával arra tanít, hogy a szentség nem rendkívüli dolgok végzésében áll, hanem rendkívüli szeretetben, melyet az élet legapróbb mozzanataiban is megadunk a jó Istennek. Szívünk szeretetre van teremtve és ennek a szeretetnek nincs méltóbb tárgya Istennél. Szent Jeromos mondja egyik homíliájában: «Mondhatod, hogy nem tudsz bőjtölni, mert beteg vagy; de nem mondhatod, hogy nem tudsz szeretni. Mondhatod, hogy nem tudsz alamizsnálkodni,

Eucharisztikus élet Hollandiában.¹

Írta: dr. Tóth Kálmán.

(Folytatás és vége.)

AGY LÁTSZIK, ezen 300 éves protestáns nyomásnak nagy szerepe van a reakcióként jelentkező katolikus öntudat kialakulásában. Hollandiában is igazolva látjuk azon latinba ojtott arabs közmondást: Palma sub onere crescit.² A holland katolikusok áldozatos lelkülete a szenvedések, üldözések nyomasztó súlya alatt fejlődött ki és acélozódott meg, olyan, az egész világtól megcsodált fokban, hogy már nem az a jelszó járja a vallásosság terén: Germania docet,³ hanem: Hollandia docet.

Ezt a jelszót hangoztatta az idei nyáron a július 23—27. közt Amsterdamban lefolyt XXVII. nemzetközi eucharisztikus kongresszuson maga a pápa követe, Van Rossum bíboros is, akit vagy 60—70 hajóból álló díszflotilla kísért be az Északi-tenger partján fekvő Ujmuident kikötővárosból Amsterdamba a Noordsee-Kanalon át. A csatorna partjain a közeli községek katolikus lakói zászlóerdővel álltak sorfalat s a körülbelül négy óráig tartó úton olyan leírhatatlan lelkesedéssel és örömmámmorral ünnepelték a pápa bíboros követét, hogy a kardinális hajójának, az oceánjáró Batavier II.-nek kapitánya kijelentette: Láttam már császárok, királyok, fejedelmek bevonulását, de ilyet még nem láttam. A hatalmas amsterdami öböl partjain százezrek köszöntötték a kardinális, az utcákon pedig a bevonuláskor hasonlóképen tízezrek álltak sorfalat. Az északhollandiai *Volandam* város katolikusai 150 óriási-halászhajón egy szálig eljöttek Amsterdamba a bíboros ünnepelésére és három csoportban díszes keretet alkottak fellobogózott hajóikon a megérkezéskor. Az eucharisztikus Jézusnak és az ő földi helytartójának szólt ez a tüntetés.

Az egész város, melynek 700.000-nyi népéből csak kb. 120.000 a katolikus, ünnepi pompában és örömmámmorban úszott e feledhetetlen nagy napok alatt. Pár napra egészen kiveleződött túlnyomóan protestáns jellegéből.

Pedig nem volt semmiféle állami, városi, hatósági előkészítés vagy közreműködés. Sőt a rengeteg számban levő szocialisták és kommunisták minden áron meg akarták akadályozni az ünnepi örömhangulatot. A protestánsok «engesztelő ájtatosságot» tartottak a katolikus «borzalmakért».

Minden utcatorkolatnál és térségen óriási betűkkel a járókelők

¹ A cikk első része a decemberi számban.

² Súly alatt nő a pálma.

³ Németország tanít.

lábai elé pingálták a kövezetre e feliratokat: *Jesus ging barfuß*.¹ (Tüntetés a négyesfogaton bevonuló kardinális és a díszfogatokon és autókön bevonuló püspökök ellen). A *Los von der Kerk*² feliratok szintén e célt szolgálták. De hasztalanul! A katolikusok csak nevettek e



naiv erőlködéseken és annál lelkesebb örömmel díszítették házaikat, lakásaik erkélyét pápai és holland nemzeti (piros-fehér-kék) zászlókkal, drapériákkal, képekkel, szobrokkal, tömördek virággal. Templomaik díszítése pedig mesébe illő volt egyik-másik városrészben. Boldog volt,

¹ Jézus mezítláb ment.

² Elszakadni az egyháztól.

aki egy-két kongresszistát, kivált püspököt és papot kaphatott vendégül lakásába. A nagy világváros minden részében örömtől és katolikus öntudattól sugárzó arcú kongresszistákkal találkozott az ember. A templomokban minden nap pontifikális nagymise volt: kardinálisok és püspökök celebrálták. A nagymise órájáig pedig szentségimádás és általános szentáldozás.

De nemcsak magában Amsterdamban, hanem az egész országban. Kivált a kongresszust befejező körmenet napján, vasárnapon egész Hollandiában mindenütt szentségimádást és általános szentáldozást rendeztek a katolikusok.

Sőt, hogy a nagy napok hangulata még emelkedettebb és emléküik még feledhetetlenebb legyen, megelőzőleg itt-ott vidéki kongresszusokat is tartottak.

Ilyen vidéki kongresszust tartottak, teszem azt, az én nyaralásom színhelyén, Noordwyck tengéri fürdőhelyen (Haarlem és Leyden között) is. Az egész vidék katolikus népe templomi zászlók alatt tömött sorokban gyülekezett a községen kívül fekvő, gyönyörűen feldíszített *Sportparkba*, ahol a beszédek elhangzása után fényes körmenetet tartottunk a templomból *autón* kihozott Oltáriszentséggel.

E hatalmas arányú és nagyszerűen berendezett sportparkot azért létesítette a község katolikus népe, hogy a katolikus ifjúság még a sportpályán se keveredjék össze a másvallású fiatalsággal s még ott se legyen kitéve hite veszedelemnek. Hollandiában még ilyenre is gondolnak és ilyen szempontokkal is törődnek, ha a hit dolgáról van szó. Vasár- és ünnepnap délután egyik káplán felügyelete alatt és vezetése mellett szórakozik az egész serdülő ifjúság. Utána bevonulnak a templomba, egy kis exhortációt kapnak és istentiszteletet tartanak s estefelé a szentségi Jézus áldásával oszlanak szét. Igazán az Úr Jézussal kezdték és Jézus áldásával végzik a napot.

Az a bizonyos esti ájtatosság, melyet egész Hollandiában *Soof*-nak (Laudes) neveznek, nem a mi litániáinknak felel meg, litániát nem is imádkoznak, hanem igazában az Oltáriszentség tiszteletére tartott ájtatosság. Többnyire Aquinói szent Tamás eucharisztikus énekeit (Adoro te devote, Sacris sollemniis, Lauda Sion, Pange lingua etc.) énekelik, természetesen latinul és közben többnyire a rózsafüzért imádkozzák, vagy a keresztutat végzik, még nyáron is. Némely helyen (pl. Zwolleban, Kempis Tamás pihenőhelyén) szokás, hogy egy káplán felmegy a szószékre és onnét veri a taktust az énekekhez. Ezért van az, hogy ott nem húzzák-nyúzzák az énekeket jámbor önkénnyel jobbra-balra és lelkes neki-bődüléssel nem rendfítik meg a templom falait, hanem igazi arkangyali szendeséggel dicsérik az Istent.



Rövid kimutatás a Budapesti Országos Központi Oltár- egyesület működéséről az 1924-ik évben.

A lefolyt évről szóló kimutatásunk még mindig a súlyos viszonyok nyomait viseli magán és távol áll attól, amit tenni szerettünk volna; mégis, ha ezt egyrészt fájó szívvel állapítjuk meg, épen a mindenfelől jövő nehézségekre való tekintettel nagy hálát kell adnunk a jó Istennek, aki szerény törekvéseinket megáldva, azokat az Eucharisztia dicsőségére gyümölcsözővé tette.

Nagy örömről szolgál, hogy Budapesten ismét kétféle gyarapodott a fiókkoltáregyesületek száma; az egyik a városmajori plébánia-templomban alakult meg, a másik pedig a Tomori-úti kisegítő kápolnában. Mindössze 24 plébánia és lelkészesség területén működik az Oltár-egyesület a fővárosban; kevés kivétellel megtartják mindenütt a havi szentségimádást közös szentáldozással. Az egyes megalakulások vezetőik révén tartják fenn az összeköttetést a központtal; ők terjesztik föl az új tagok névsorát a központi törzskönyvbe való beiktatás céljából a búcsúk elnyerésére és ugyancsak ők szolgáltatják be a tagok adományait.

Az év folyamán 971 budapesti új tagot könyveltünk el, az ország többi részeiből pedig 2401-et.

Az összes fiókokból befolyt 10,661.385 korona, egyes tagoktól iródnánkban 12,040.850, Esztergom főegyházmegye területéről 1,149.246, Veszprém egyházmegyéből 1,788.844, Szombathely egyházmegyéből 494.370, Eger érseki egyházmegyéből 1,769.251, Vác egyházmegyéből 250.250, Csanád egyházmegyéből 503.250, Székesfehérvár egyházmegyéből 120.000, Nagyvárad egyházmegye magyar területéről 164.000, Hajdudorog gk. egyházmegyéből 178.250, Eperjes gk. egyházmegyéből 90.000 korona, Kalocsa érseki egyházmegye pedig egy öröklámpát küldött.

A beérkezett kérvényeket az első félévben még esetről-esetre intéztük el és pedig: Budapestről kilencet, összesen 20,841.000 K értékben, Esztergom egyházmegyéből egyet 1,500.000 K értékben, Veszprém

egyházmegyéből hármat 2,805.000 K értékben, Szombathely egyházmegyéből egyet 905.000 K értékben, Eger érseki egyházmegyéből kettőt 2,653.000 K értékben, Vác egyházmegyéből hatot 11,605.000 K értékben, Kassa egyházmegyéből egyet 1,405.000 K értékben, Székesfehérvár egyházmegyéből hármat 3,290.000 K értékben, Hajdudorog gk. egyházmegyéből pedig egyet 1,265.000 K értékben.

Júliustól kezdve már visszatartottuk és összegyűjtöttük a kérvényeket, hogy azokat, régi szokás szerint, a januárban tartandó kérvényítéző-bizottsági gyűlés elbírálja és így a húsvét táján tervbe vett szerény kiállításunkon, vagyis annak bevégeztével lehetőség szerinti elintézését nyerjenek.

Az Oltáregyesület és a kongregációk tagjai hetenkint kétszer gyűlekeztek kézimunkára a szegény templomok javára, a pénteki munkaóra alatt az ügyvezetőigazgató, dr. Babura László tartott konferenciát. Ezenkívül kedden dr. Kmoskó Mihály egyetemi tanár sorozatos hittudományi előadásait hallgatták nagy érdeklődéssel a buzgó hölgyek.

Minden nehézségnek dacára, folyóirataink, hála Istennek, fönntartották magukat. Az «Örökimádás»-ból 1300 példány kelt el havonként, ebből 150 Amerikába ment és pedig 90 Pittsburgba, ahol az «Isteni Megváltó Leányai»-nak nev. apácák lelkes buzgósággal terjesztik lapjainkat; az ottani magyarok buzgó plébánosa megalakította az Oltáregyesületet és 47 tagot jelentett be hozzánk, kiknek névsorát és tagdíjait is beküldte, ami nagy örömmünkre szolgált. 37 példány pedig Chicagóba indult, ott az «Isteni Szeretets»-ről nev. szerzetesnők nagy szeretettel vették kezükbe lapjaink érdekét.

A «Jézusom Örömom» 10.000 példányban hagyta el a nyomdát és az utolsó számig elfogyott, annyira, hogy már márciusban kénytelenek voltunk a jelentkező új előfizetőket elutasítani az első félévi számok hiányában. Ebből is a pittsburgi kedves nővérek címére ment 120 minden alkalommal; azonkívül egyes előfizetői is voltak Amerikában a kedves lapnak. A Hollandiában üdülő magyar gyermekek szintén 400 kis újságot kaptak minden hónapban a buzgó magyar hitoktatóknak szorgalmazásából és jószívűségéből, kik fáradságot nem ismerő odaadással szolgálják az egyetlen magyar nyelvű eucharisztikus gyermeklap ügyét.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség, hála a jó Istennek, folyton terjed, nemcsak a fővárosban, de az országban is. Őt új helyi igazgató kapott a közelmúltban kinevezési okmányt. Budapesten 319-cel szaporodott a gyermekek eucharisztikus tábora, vidéken 671-gyel. A szövetség fejlesztésére júniusban igazgatói értekezlet volt, amelyen résztvett 21 szövetség képviselője. Szó volt a szövetségek lelkivezetéséről, az elért eredmények és tapasztalatokról. Dr. Mátrai Gyula szövetségi ügyv.-igazgató

előterjesztésére elfogadták a jelenvoltak egy kiadandó vezérkönyvnek tervezetét, melynek költségeit az összes szövetségesek részvételével ünnepek jövedelméből kell előteremteni, hogy az országban levő összes szövetséges és oltáregyesületi igazgatóknak megküldhető legyen.

Központi házunkban az általános lelkigyakorlatok száma az elmúlt évben nyolcra emelkedett, ezeken összesen 1123-an vettek részt, 91-en pedig külön szentgyakorlatot végeztek. Az Oltáregyesület kongregációjának három csoportja az egész éven keresztül havi magányt tartott, 12-en pedig külön-külön. Munkásnők részére hét zárt lelkigyakorlat volt, a résztvevők száma összesen 136. Ezen zárt lelkigyakorlatok költségeit, mint rendesen, a bazár jövedelmének egy része fedezte. Ezenkívül január 10-től 19-ig missziószerű szentbeszédsorozat csoportosította a buzgó hallgatóságot Somogyi kármelitaatya szószéke köré.

Az az 50 szegény, aki mindennap ingyenebédet kap a házban, szintén lelki gondozásban részesült és az Úrnak angyalai itt sok megható jelenetnek voltak szemtanúi.

A minden évben tartatni szokott karácsonyi jótékony célú bazár december 13-án nyílt meg, a pápai nuncius, a kormányzó, a főhercegnők és más előkelőségek jelenlétében; a tiszta jövedelem, mint rendesen, a szegény templomok javára és a munkásnők zárt lelkigyakorlati költségeinek fedezésére szolgál.

A zárdában egész éven át 2,039.620 ostya készült a templomok számára.

Öt plébánia nálunk mosatta a templomruháját.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eörl János.*

(Folytatás.)

XV.

JÓ FÉLÉV mulva jutott csak eszébe Tamásnak, hogy munkájának első kötetét elküldje Gézának. Mellékelt hozzá levelet is, de abban semmiféle említést sem tett a könyvre vonatkozólag. Talán azért, hogy a dicsekvésnek még a látszatát is kerülje; talán azért, mert nem akart szerénytelenebb lenni, mint jóbarátja, aki annak idején, mikor odahaza első sikerét aratta, oly csendben tudott hallgatni önmagáról és szobrairól; vagy talán azért, hogy esetleges megjegyzéseivel elébe ne vágjon Géza bírálatának, amelyet már előre is nagyrabecsült. Nem tudni: miért, de csak annyit írt meg neki, hogy szorgalmasan dolgozik a következő köteteken is. No, meg aztán, hogy mi újság idehaza, különösen otthon,

édesanyáéknál, Tárnokéknál, meg a többi ismerősöknél. Levele végén megemlítette még azt is, hogy a jövő nyáron Jávorv tanár úrral — ígéretéhez képest — szándékszik őt meglátogatni, ha nincs ellene kifogása. «Csak dolgozz addig is szorgalmasan — írta neki befejezésül — készíts számunkra minél több meglepetést: A címed, ha változik, erről azonnal értesíts.»

Tamás maga vitte el a könyvet a postára. Legjobban szeretett volna maga is útrakelni, akkor legalább nem kellett volna látnia, mily mérhetetlen közömbösséggel dobta a postáskisasszony a többi csomagok közé az ő könyvét, az ő féltett kincsét, mintha csak egyenesen el akarta volna sülyeszteni. Hogy csendes keserűségén enyhítsen s aggodalmát némiképp eloszlassa, udvariasan megkérdezte még: «Nagysád, kérem, hány nap múlva kapják meg?»

— München? München? Négy nap.

Tamás elköszönt, de meg sem fordult egészen, a postáskisasszony rámosolyodott a szomszéd asztalnál ülő kollegájára, nyilvánvalóan azért, mert észrevették Tamásnak aggodalmaskodását. Tamás megfogadta, hogy soha többet nem megy a postára.

Alig tudta kivárni azt a néhány napot, míg a válasz megérkezett Gézától. Azonban, amily örömmel bontotta föl Géza levelét, akkora volt a megdöbbenése, mikor elolvasta.

«Drága barátom — írta Géza többek között — még élsz? Csoda, hogy még én is élek. De nem csoda, hogy félig-meddig megőrültem. Mióta nem láttuk egymást, azóta bebarangoltam Európának majd minden valamire való városát, megnéztem majd minden szobrot, amit megnézni érdemes; szinte Röntgen-sugarakkal elemeztem rajtuk minden emberi arcvonást, de mind valamennyi más, akkor is, ha ugyanazt akarják kifejezni, akkor is, ha ugyanazon mélységből valók. Elolvastam Shakespeare, Balzac, Zola minden munkáját, kerestem bennük az ezernyi jellem között az örök embert és eddig nem tudtam megtalálni. Mint fényképlemezeket raktam őket egymásra, hogy közös eredőként ugyan miféle képet adnának. De minél többet fogok össze, annál homályosabb a kép; ha valamennyit: teljesen sötét. Sötét, mint az az örvény, amelyből a földre került maga az ember. Itt a levegőn bomlott szét millió színárnyalatra. Hol van vajjon az a lángész, aki egy képre tudná redukálni ezt a démoni szípkázást? Hol van, aki a jót és a gonoszt, az igazat és hamisat, a szépet és rútát, elmét és akaratot, örömet és fájdalmat, életet és halált, letörtséget és lendületet, ifjúságot és öregséget úgy tudná egy kehelybe önteni, hogy aki iszik belőle, valamennyit érezze a maga íze szerint? Hol van, ki az, aki a férfi és nő örök szembenállását, más mivoltát, más arcát egynek látni tudná, hogy csak ezt említ-

sem még. Én megpróbáltam; sőt megpróbáltam szoborba önteni, amit láttam, igaz, hogy zavarosan. Emberfejem, amik itt a műtermemben százsámra heverésnek mellettem, vagy mint szfinxek bámulnak rám, szintén zavarosak. Én vagyok ők. Mindegyikből hiányzik az, amiért tulajdonképen megmintáztam őket. Egy se különb a másiknál. Mintha valamennyi rajtam nevetne. Úgy néz rám mindahány, mintha mélységesen sajnálnának. Mindegyik a tehetetlenségemet ordítja felém.

Nappal dolgozom, mint korbáccsal hajszolt rabszolga — ó, én rabszolgája a gondolatomnak. Éjjel pedig a késő hajnali órákig olvasok bölcséleti és művészeti könyveket. De többet most sem tudok, világosabban most sem látok, mint mikor az emberfejek formálásában az ötödiknél tartottam. Vágyam, amely sodor és víz magával, és a nehézség, a lehetetlenség, amely nem enged tovább, előbbre, szinte kétfelé szakítanak, megőrlik agyvelőmet.

Tamás, a hajam már ősz a halántékomon. A fejem fáj és zúg. Sokszor ráütök az öklömmel. És akkor elalszom. De reggel felébredek, ha üdorral is. Mikor, mikor kapok olyan ütést, amelytől örökre elalszom?

Gyere el, látogass meg. De nem nagyon tanácsolom. Ne lásd, mivé lett jóbarátod. Maradj otthon és folytasd a munkádat. Le ne tedd a tollat, míg ki nem ütlik a kezedből. Lassú, de nagy lépésekkel, látom, szépen haladsz célod felé. Én egyszerre akartam elérni s ime nem bírom. Munkád oly szép és alapos, hogy bírálni nem, csak dicsérni lehet. Az enyém oly kétségbeesett, hogy dicsérni nem, csak sajnálni lehet.»

Tamás riadtan olvasta Gézának e szokatlan hangú, fájdalmas levelét. Több pontjában találva érezte magát. Hiszen az ő világa is egyre sötétebb lesz. Hiszen ő sem érzi magát közelebb a kitzűzött céljához. Az ő vállalkozása is, úgy látszik, hiábavaló lesz. Meg is jegyezte ezt Jávorv tanár úr, mikor e levelet megmutatta neki. Tamás napokon át nagyon lehangolt volt. Csak mikor elhatározták, hogy a nyáron, az iskolai vizsgák után azonnal meglátogatják Gézát s utazásuk részleteit apróra megbeszélték, lett egy kicsit jobb kedve. Kettőzött szorgalommal folytatta munkáját, hogy második kötetét személyesen vihesse el Gézának.

(Folyt. köv.)

Február közepén megjelenik B. lisieuxi Teréz szelleme című, lelki-olvasmányok kiválóan alkalmas könyvecske. Róla a jövő számunkban írunk.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.